

staar i § 25? Jeg søgte der at føre Bevis for, at det ikke er Andet end, hvad der staar i § 25, og det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds har ikke imødegaaet dette Bevis. Jeg søgte at godtgjøre det af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag; de Udtalelser, jeg citerede, ere klare nok, og det erede Medlem havde ikke Noget derimod at indvende. Jeg søgte at godtgjøre det ud af de Ord i § 25, at Ministrene ere forpligtede til at forelægge en saadan Lov for den følgende Rigsdag, og det forekommer mig, at det erede Medlem ikke havde Noget at indvende der. Det erede Medlem sagde, at hvis det allerede stod i Grundlovsparagrafen, saa var denne Bestemmelse i Lovforslaget overflødig; men der tager det erede Medlem fejl. Fordi Indholdet af Paragrafen er klar, saa er det i Virkeligheden ikke overflødig i en Ministeransvarlighedslov at føie Straffebestemmelsen til; thi Straffebestemmelse staar der ikke Noget om i Grundlovsparagrafen. Hvad § 21 angaar, da anerkjendte det erede Medlem nu — og det glæder mig at høre, uagtet det kunde ha da heller ikke let undgaa —, at det var Meningen dengang, man vedtog dette System om Finantslovens Behandling, som gjælder nu, at lægge et yderligere Tryk paa Ministeriet, gennemføre en større Afhængighed og gjøre Ministeriets Ansvar stærkere, end det vilde være efter et System med uforubsete Udgifter. Men den Maade, hvorpaa det erede Medlem saa vil slippe fra, hvad der staar i Grundloven, tror jeg virkelig er ganske utilstedelig. Det gaar i Virkeligheden ikke an, at det erede Medlem siger: Efter min Mening vil det være absurdt og føre til urimelige Resultater. Det er ikke afgjørende, hvad det erede Medlem anser for absurdt, og hvilke Resultater han anser for urimelige. Spørgsmaalet er, hvad der staar i Grundloven, og hvad dens Mening er; og naar det staar i Grundloven, og dens Mening er klar, saa have vi at rette os derefter og tage vor Fornuft fangen under Grundlovens Ordlydende. Men dertil kommer ogsaa, at det i Virkeligheden aldeles ikke er en absurd eller urimelig Bestemmelse undtagen under den ene Forudsætning, som det erede Medlem gaar ud fra, nemlig at et Ministerium skal kunne sidde og vedblive at regjere, uagtet det ikke er i Overensstemmelse med Repræsentationen. Under denne Forudsætning er det ganske vist absurdt, men under enhver anden Forudsætning er det en ganske rimelig og naturlig Ting, som ikke medfører den allerringeste Vanskelighed, og det, at det ikke medfører den

allermindste Vanskelighed, er Noget, som jeg siger, er godkjendt ved den Praxis, som vi nu have haft i de 30 Aar, hvori vi have haft en fri Forfatning, thi det har jo vist sig, at intet Ministerium har haft Vanskelighed ved at faae den Godkjendelse, som fritager det for ethvert Ansvar. Altsaa, vi have i alle disse Aar ikke haft mere end eet Tilfælde og nu eet Tilfælde til, altsaa i Alt to Tilfælde, hvor en Minister har haft Vanskelighed ved at faae den Godkjendelse, der frier ham for Ansvar, og jeg vil da spørge: Hvad er det for praktiske Vanskeligheder, som vise sig derved? Der er slet ingen Vanskeligheder derved. Der fremkommer kun Vanskeligheder, naar vi staa overfor en abnorm, urimelig og absurd Tilstand, overfor en Tilstand, hvor vi have et Ministerium, som er i Strid med den offentlige Mening, i Strid med det, som Gage sagde, at ethvert ærefærdigt Ministerium maatte søge at være i Overensstemmelse med. Under disse Forhold bliver det absurdt; men det er da, fordi selve Grundlaget for den Tilstand, vi have, er absurdt, men ikke fordi Grundlovsbestemmelsen er absurd. Det Bevis for, at Grundlovsbestemmelsen er fornuftig, som jeg hentydede fra de sidste 30 Aars Praxis, er aldeles uafhængig af, hvad man har anerkjendt eller ikke anerkjendt i denne Tid, thi naar det viser sig i Praxis, at Ministeriet i alle disse Aar har kunnet faae Efterbevilling, saa viser det sig jo ogsaa, at Ministeriet ikke paadrager sig disse eventyrlige Ansvarligheder, som det erede Medlem gjorde saa meget Væsen af. Der er i Virkeligheden praktisk taget, slet ingen Vanskeligheder, men det gaar ikke an at bestride Parlamentarismen paa den Maade, at man udsletter af Grundloven alle de Bestemmelser, som nødvendiggjøre Parlamentarismen. Parlamentarismen er ikke udtalt i vor Grundlov i udtrykkelige Bestemmelser — og det tror jeg ikke, den er i nogensomhelst Grundlov —, men den følger som Konsekvens af de Bestemmelser, vi have i Grundloven, og saa gaar det ikke an, at det erede Medlem siger: Hvis disse Grundlovsparagrafer skulle gjælde, ville vi faae Parlamentarismen, og det kan da ikke være Meningen. Nei, man bør slutte saaledes: Da disse Grundlovsbestemmelser ikke kunne gennemføres, uden at anerkjende Parlamentarismen, saa er Parlamentarismen hjemlet i Grundloven. Naar det erede Medlem siger, at der ikke i Rigsretten kan gives et politisk Flertal i den Forstand som i en lovgivende Forsamling, saa antager jeg ikke, at det